

nečimerna, — da, še več, postala vlačuganju vdana ženska.... Pred sestro zakrivala sem svoje napake in slabosti, in vsem tožbam, ki so pogosto donele na Ljuboslavina ušesa zoper mene, stavljala je ona nevero nasproti; kajti le predobro znala in umela sem jo s sladkimi besedami mamiti in nalagavati....“ Tu sopet govora utrujena bolnica omolkne in zakašlja; predstojnica pa dá svetlobo luči nekoliko bolj zakriti.

Po kratkem prestanku začne bolnica zopet pripovedovati: „Med mnogimi mladenči, ki so me svoje ljubezni zagotavljali, bil je tudi en trgovec, ki me je resnično želel v zakon. Jaz nisem veliko marala za-nj....moja nestanovitnost in nečimernost mi niste dopuščali, da bi ktereга stalno ljubila; dovolj mi je že bilo, da me drugi radi imajo.... Oj, gospá mati! kako nesrečna je pač tako deklè, ki omamljena od sladkačev in lizunov nič družega ne misli nego gizditi in lepoticiti se, ne mislé, da telesna lepota je rôsa na jutranjem solncu.... Jaz onega trgovca nisem ljubila, vendar sem mu hotela rajše podati roko v zakon, nego osamljena prebivati na kmetih. Preveč sem se že bila privadila sladkačev, a v svojo lepoto in v slepo ljubezen Faladračevičevo sem se bila toliko povzdala, kolikor se mi je zdelo potrebno, da mi zakon ne spodleti.... Ljuboslava je odšla k svojemu očetu domú, jaz pa sem se preselila k sestri svojega zaročnika, — kateri je bil taisti čas ravno v kupčijskih zadevah odpotoval na tuje — da pri njej pričakam povratka njegovega.... Al tudi na mojem novem domu nisem bila lizunov prosta, in moja neskončna lahkoumnost zapletla me je v nove zanjke. Faladračevič se s popotovanja povrne, obišče me, pa ponaša se proti meni ledeno-mrzlo in zdajci zopet odpotuje.... Čez malo dni naznani mi gospá G —*, da okolnosti, obziri itd. silijo Faladračeviča venčati se z drugo deklico.... To me je sicer nekoliko oparilo, al moja prevzetnost ni pripustila, da bi mi ta malenkost šla k srcu; marveč rugala sem se skujanemu ženinu in njegovi oholi sestri ter odšla iz hiše. — K sreči se je med tem Ljuboslavina teta preselila v neko drugo manje mesto, in nikogar ni bilo zdaj, ki bi bil le-to mojo osodo Ljuboslavi sporočiti vedel. Med tem sem izvedela, da so njen oče na smrtni postelji, in da se hoče ona v kratkem omožiti s pomočnikom očetovim. Darežljivost Ljuboslavina obsula in obogatila me je bila z mnogimi lepimi in dragocenimi rečmi in s spominki, ktere sem zdaj zaporedoma prodajala. To mi je dajalo potrebno hrano; zraven pa sem stregla na očetovo smrt. Ni mi bilo treba dolgo čakati tega. Zdaj pa sem mislila na to, kako naj se ponašam dalje. Zvita moja glava izmisli si koj dobro sredstvo: oblečem se v črno obleko in grem domú k Ljuboslavi, da bi jej opomagala obžalovati očeta... Zaupljiva duša njena verovala je mojim lažém; sprejela me je ljubeznilno ter odmenila koj prve dni storiti me deležnico znamenitega dela bogate očetove dedšine....“

(Konec prihodnjič.)

Deželni zbori.

Štajarski deželni zbor.

Deželnemu zboru so bile v 1. seji predložene bolj važne stvari te-le: 1. Načrt postavin zastran delanja in zdržavanja cest k železničnim postajam in kolodvorom. — 2. Načrt postavin zastran oblasti in postopanja v zadevah javnih cest in potov, ki niso državni, in zastran cestnega policijskega reda. — 3. Sporočilo deželnega odbora zastran napravljena sirotišnic in hiš za bolehne revne ljudi kot deželnih zavodov. — 4. Načrt postavin zastran rešitve kmetijskih pridelkov in denarja za cerkev, fare in šole, ki se še zdaj od posestva davati mora. —

5. Načrt postavin zastran javnega oskrbovanja ubogih. — 6. Sporočilo deželnega odbora, kako bi se najbolj vredila stvar najdencev. — V drugi seji trije vladini predlogi: Zastran pravih razmer učiteljstva na javnih ljudskih šolah. — Načrt postavin, kako se naj vravnajo, napravijo, zadržujejo in obiskujejo javne ljudske šole. — Načrt postavin o realkah. — Okrajnemu zastopništvu v Štanjcu se dovoli, da sme jemati 30 procentov priklade od neposredne dače; ravno to se tudi dovoli okrajnemu zastopu v Loču, da sme vzeti 40% za potrebne okrajne stroške. — Podpora od 3000 gold. za štipendije učencem na trgovski akademiji se na dalje dovoli. — Večim srenjam se dá dovoljenje, da smejo pobirati plačo od vsakega, ki hoče stopiti v srenjo kot domačin, pristavi se vendar, da Št. Jurjevska srenja pri Celji sme na leto vzeti 15 gold., druge pa samo 10 gold. — Trgu Oberceyring se dovoli, da sme jemati 2 gold. dače od vsakega psa vsako leto. — V tretji seji 13. sept. je stavil poslanec dr. Schlosser predlog, podpisan od 11 drugih udov zbornice, da deželni zbor izreče željo, da namesti tega, da deželni zbor voli poslance v državni zbor kakor dozdej, se vprihodnje vpeljejo neposrednje volitve za državni zbor. — Državni predlog, da naj bi se volili 4 udje iz deželnega zbora v deželno komisijo za vpeljanje nove gruntne postave se izroči posebnemu odboru o 5 udov. — Državni predlog zastran odločbe: ali po menitvi gruntnih oddelkov gospodarjem naraste korist, se izroči srenjskemu odboru. — V peti seji je baron Hammer predsedniku izročil predlog: naj se konkordat popolnoma in brž brž odpravi (bojo potem marsilni davki nižji in dobijo Slovenci na Štajarskem svoje národne pravice?) in dr. Schlosser se je poganjal za direktne volitve poslancev državni zbor (to se pravi: pokopajte deželne zборе popolnoma!)

Deželni zbor kranjski

prišel se je 15. dne t. m. Snidli so se večidel vsi poslanci, prišel je tudi dr. Klun; prečast. knezoškofa ni bilo in ga menda tudi ne bode, kakor poslednji čas ne; grof Coronini se je odpovedal poslanstvu; pl. Langer je prosil za mesec dni odpusta. Novoizvoljeni poslanci: viši rudarski svetovalec Lipold, dr. Razlag, dr. Zarnik in Kotnik vsedli so se na stran narodnih poslancev. Deželni glavar gosp. dr. Karol pl. Wurzbach kot prvosednik je pozdravil zbornico v nemški in nekoliko v slovenski besedi; v nagovoru je omenil posebno kranjske deputacije, ki je šla meseca decembra l. l. presvitlemu cesarju hvale izrekat za ljubljansko-trebiško železnico, ter je povedal, da je bila deputacija od Njih Veličanstva 12. decembra na cesarskem dvoru v Budinu milostivo sprejeta. Klicu na slavo Njegovega Veličanstva odmevali so se trikratni navdušeni živio-klici. Na to poprime besedo c. k. dež. predsednik g. Conrad pl. Eibesfeld; po malo nemških besedah nadaljuje govor svoj slovenski ter pravi: Primita častita gospôda moj pozdrav v imenu vlade. Veseli me in v čast si štejem, da mi je dano zopet nazočemu biti pri razpravah veleslavne skupščine. Prepričan sem, častita gospôda, da so Vam resno na srcu vse deželne zadeve in da bodete z navadnim gorečim domoljubjem delovali v prid in blagor domovini svoji. Ne dvomim tedaj ni malo, da bodete s posebno skrbjo pretresli tudi važne nasvete, ki Vam jih bode v predstoječih sejah vlada predložila zlasti o šolskih in kmetovalskih zadevah. Kar se mene tiče, vèsten sem si, da me pri vsem mojem delovanji vodi iskrena udanost do dežele in njenega blagorja. Zatorej smem nadjati se in prosim tudi, da mi Vi častita gospôda ne vskratite svojega blagohotnega zaupanja. Potem nemški povdarja marljivo delovanje lanskega zbora in omenja dognane po-

godbe zaradi odškodovanja za inkamerirano deželno premoženje; naposled se sklicuje na decembersko ustavo 1867. leta, ktera mu kot zastopniku vlade veleva stati med strankama in ne nad njima. Po vsem tem naznanja zboru, da je izročil prvosedniku sledeče vladne predloge o šolskih in kmetijskih zadevah, namreč: 1) zaradi osnove in vzdrževanja obrtnijskih nadaljevalnih šol, 2) zaradi šolskega nadzorovanja, 3) zaradi uravnave osnivanja, vzdrževanja in obiskovanja javnih ljudskih šol, 4) zaradi uravnave pravnih razmer učiteljev ljudskih šol, 5) zaradi realke, 6) zaradi postave o činiteljih, ki imajo razsojati, ali se dá po zameni zemljišč boljše kmetijsko gospodarstvo doseči. — Ko si zbornica gospoda Luka Svetca in dr. Savinška izvoli za zbora-ravnatelja, končá deželni glavar sejo s sočutljivim spominjanjem dveh umrlih velečislanih poslancev, namreč general-vikarja gosp. Antona Kosa in gosp. Santo Treota. V dokaz srčnega pomilovanja se vzdigne cela zbornica iz svojih sedežev.

V seji drugi dan, ko se je prebral slovenski zapisnik prejšnje seje (deželni koncipist Kreč je letos stanoviti zapisnikar) in so novoizvoljeni poslanci predpisano obljubo storili, so prišle volitve za zbornična opravila na vrsto. Dr. Costa in K. Dežman sta bila izvoljena za pregledovanje stenografičnih zapisnikov; — v finančni odsek so bili izvoljeni: dr. Jan. Bleiweis, dr. Costa, Kromer, Margheri, Dežman, Peter Kozler, Lipold, dr. Razlag in dr. Prevec; — v peticijski odsek: Zagorec, Pintar, dr. Toman, Svetec, Ravnikar, dr. pl. Kaltenegger in dr. Zarnik; — v gospodarski odsek: Lipold, Pintar, Kotnik, Koren, Kramarič, grof Barbo, dr. Toman, Svetec, Ravnikar, dr. Savinšek in grof Thurn; — v ustavni odsek: dr. pl. Kaltenegger, dr. Bleiweis, dr. Costa, Rudež, dr. Razlag, dr. Toman, Svetec, Ravnikar in dr. Zarnik; — v odsek za presojevanje pravičnega sporočila deželnega odbora: Peter Kozler, dekan Toman, baron Zojs, Svetec, Tavčar, dr. Savinšek in baron Rastern; — v šolski odsek: Lipold, dr. Bleiweis, Svetec, dekan Grabrijan, dr. Costa, dekan Toman in baron Apfaltrern. — Po dokončanih volitvah odsekov se je brala zahvalnica županije senožeške in vremske doline deželnemu odboru (glej niže doli).

V 3. seji je deželni glavar naznanil zboru, da v včerajšnji seji izvoljeni odseki so si izbrali svoje prvomestnike, namestnike in zapisnikarje, in sicer tako: finančni odsek dr. Jan. Bleiweisa za prvomestnika, dr. Costo za namestnika in dr. Prevca za zapisnikarja; šolski odsek za prvomestnika dr. Costo, za namestnika dekana Grabrijana in za zapisnikarja L. Svetca; peticijski odsek za prvomestnika dr. Tomana, za namestnika dr. pl. Kaltenegger in za zapisnikarja Luka Svetca; odsek za presodbo pravičnega sporočila deželnega odbora za prvomestnika Petra Kozlerja, za namestnika barona Antona Zoisa in za zapisnikarja dr. Savinška; gospodarski odsek za prvomestnika dr. Tomana, za namestnika Lipolda, in za zapisnikarja Pintarja; ustavni odsek za prvomestnika dr. Razlaga, za namestnika Ravnikarja in za zapisnikarja dr. Zarnika. Konečno je rešil deželni zbor v tej seji dve reči: za zidanje farne šole in za druge občinske potrebe je občini na Studencu v Krškem po nasvetu deželnega odbora (poročal je v njegovem imenu dr. Costa) dovolil pobiranje davkofske priklade s 70 odstotki za 1869. l., za 1870. leto pa s 65 odstotki, in dovolil je po nasvetu deželnega odbora (poročevalec je bil dr. Bleiweis) vdnjanje še enega služabnika na ljubljanski realki. — Vladni načrt postave o nadaljevalnih obrtnijskih šolah se je izročil šolskemu odseku v predposvetovanju, drugi vladni načrt postave o činiteljih, ki imajo

razsojati, ali se dá po zameni zemljišč boljše kmetijsko gospodarstvo doseči, kakor tudi predlog deželnega odbora o gozdarjih sta se izročila gospodarskemu odseku v posvèt, finančnemu odseku pa se je izročilo mnogo odborovih predlogov.

V 4. seji naznanja deželni glavar pismo, v katerem finančni minister deželnemu odboru napoveduje, da dežela prejme 700.000 gold. v obligacijah, kakor jih je odbor želel; deželni glavar nasvetuje, naj se zdaj, ko je dežela dobila ta denar, za kterege je bila dolgo pravda, zahvala izrekuje pl. Strahl-u, ki je kot prejšnji deželni odbornik deželno pravico zelo pojasnil, in pa državnim našim poslancem, ki so se tudi na Dunaji trudili za to, da se je deželi povrnil denar; zbor vstavši pritrjuje zahvalo. — Potem se je začela obravnava o predlogu deželnega odbora, ki se tiče postave zastran zapiranja občne škodljivih ljudi v posilno delalnico. Poročevalec je bil dr. Costa. To postavo je že deželni zbor lanski izdelal, a ni bila potrjena, da-si tudi je bila osnovana prav po postavi za doljno Avstrijo že potrjeni. Govoril je prvi o tej zadevi dr. Zarnik in začudenje izrekel, da vlada ni potrdila postave, nad katero se nova èra vendar spodtikati ne more, ker se ne tiče niti narodnosti niti šolstva in družih njej nepriljubljenih stvari ne, ampak je čisto nedolžna, indiferentna. Ker je prav enako postavo potrdila doljni Avstriji, misliti se mora, da naše ni potrdila zato, ker so jo Slovenci izdelali. „Ja Bauer, das ist was anderes“ — utegnulo bi se tukaj reči. (Smeh in dobro-klici, — deželni glavar govornika opominja, naj ne sega čez meje). Dr. Zarnik nadaljuje govor in pravi, da deželni poslanci niso zato tukaj, da bi vladi komplimente delali, ter si prizadeva dokazati, da postava ta spada v področje deželnega zbora. Če se deželnemu našemu zboru skor nič ne potrdi, kar sklene, čemu pa sedimo tukaj? — C. kr. dež. predsednik dokazuje zvezo te postave z drugimi in protislovje z drugimi; vendar se dá najti pot, da se temu protislovju v okom pride, kakor ga je zbornica doljno-avstrijska našla v §. 11. — Dr. Toman obžaluje, da dunajska vlada ni nasvetovala potrjenja te postave ter s tem razodela, da ima dvojno mero, s katero meri pravice. On sicer principa te postave, po katerem se taki, ki so kazni prestali, še zapirajo v posilno delalnico, ne more potrditi, ker taka postava žali pravico prostosti človeške, — a če že veljá ta princip, zakaj ne veljá eni deželi to kar drugi? Poročevalec dr. Costa, bravši odpis ministerski, svoje začudenje izrekuje, da je bil popred §. 10 kriv tega, da postava ni potrjena bila, danes pa nenadoma slišimo, da ne §. 10., ampak §. 11. je kriv. To je vendar preveč lahkomišelnosti v vladinih krogih! Sicer se zmirrom povdarja, kako je decemberska ustava razširila avtonomijo deželno, a zdaj dosto očitno vidimo, da pred decembersko ustavo je bila ta postava potrjena dunajskemu zboru, po decemberski ustavi pa kranjskemu ne. Dr. Toman nasvetuje, naj prestane seja za kakih 10 minut; deželni odbor naj se med tem posvetuje z vladnim zastopnikom, in naj stavi potem predloge o premembni dotičnih dveh paragrafov. To se zgodi; predlogi odborovi obveljajo v zboru, in stvar je bila rešena.

Drugi predmeti, ki so se še obravnavali v tej seji, bili so: prošnja občine Velika dolina, da bi ostala pod Krško sodnijo, ki se je izročila po nasvetu poslanca Zagorca odseku za ustavne in občinske zadeve v vsestranski premislek; — predlog deželnega odbora, naj se dovoli 50% davkofske priklade soseskam krške in cerkljanske županije za novo pokopališče v Leskovcu in za druge občinske potrebe, je zbor enoglasno potrdil. — Konečno bere deželni glavar pismo dr. Tomana, v katerem naznanja, da se iz raznih vzrokov odpové dr-

žavnemu poslanstvu. Težavno in z velikimi žrtvami sklenjeno je pač delovanje državnega poslanca, ki mora doma zapustiti opravila svoja in na Dunaji bivati več del leta; ako pa poslanec, ki se je udal želji narodne večine zborove in je šel v dunajski državni zbor krvavo pot potit, v zahvalo temu hudobnih napadov brez konca in kraja ima strpeti, čuda ni, da vrže to butaro od sebe.

Zahvalnici županije senožeške in vremske.

Zahvalnica deželnemu odboru kranjskemu poslana se glasi tako-le:

„Veslavni deželni odbor! Visocega spoštovanja polna občinska zastopništva iz senožeške in vremske doline se ene svojih najiminenitnejših dolžnosti rešijo, ker jim je častna naloga, da veslavnemu deželnemu odboru, koji se je s porazumljenjem veslavnega deželnega zbora našega z vso očetovsko skrbjó vselej in povsod krepko za to potezal, da so se v Senožeah zopet starodavne c. kr. oblastnije ustanovile, v imenu vseh svojih poštenih občanov srčna čutila nepozabljive hvaležnosti izrazijo, ter se počasté z uljudnostjo imenovati od veslavnega deželnega odbora popolne ponižnosti in iskrene udanosti polna občinska zastopništva“.

Senožeče dne 12. septembra 1869.

(Sledijo podpisi 5 županov in 68 svetovalcev in odbornikov senožeškega okraja.)

Zahvalnica dr. Lovro Tomanu poslana se glasi tako-le:

„Preblagorodni in visokočastiti gospod! Vedši, da Vašej preblagorodnosti blagor slovenskega ljudstva vže iz nježne mladosti Vaše vselej i povsodi na srcu leži, nismo napak zadeli, ko smo se do Vaše preblagorodnosti obrnili, da ste Vaš visokočislani glas za nas zapuščene v deželni in državnem zboru, tudi na viših merodajnih krogih večkrat povzdignili, kajti trudljivost Vaše preblagorodnosti je imela popolni vspeh, ko je naša pravična tirjatva uslišana, da se nam naše starodavne c. kr. oblastnije zopet v Senožeah povrnejo. Za posebno čast in najiminenitnejši dolžnost si toraj prištevamo to, da je nam častna naloga, Vašej preblagorodnosti nedolžno darilo hvaležnih čutil iz tisoč in tisoč src našega pravodušnega občanstva naznanjati, ter se Vašej preblagorodnosti popolno in vselej udana občinska zastopništva imenovati“.

Senožeče dne 12. septembra 1869.

(Sledijo podpisi 5 županov in 68 svetovalcev in odbornikov senožeškega okraja.)

Dopisi.

Iz Dunaja 17. sept. — Zadnjič omenjeni dopisnik v „Slov. Nar.“ spominjal se je bil vnovič slovenskih učiteljev našega kurza. Je pa ta gospod mož prečudne logike. Repenči se o „senzaciji“, ki jo je bil njegov sestavek med nami naredil! Tedaj eden bi smel obrekovati in krivo mlatiti po tovarših svojih, a vsi drugi pa naj molčijo, ter naj na pr. po načinu turških suznjev roke na prsih prekrižaje vklonejo glave svoje in rekó: „ti si govoril, alah! „Al tako ne gre. — Tudi sv. pismo ima preučeni pisar v mazincu. „Ali sem jez?“ nam v zviti bistrumnosti pripoveduje. Le čuda, da ni posegel še dalje ter nam ni citiral tudi réka: „Brate! ako te udari kdo na eno lice, pomoli mu tudi še drugo“. Al mi rečemo temu nasproti, da stoji tudi zapisano: „Zakaj me biješ?“ Krivičnega obrekovanja se vsak poštenjak braniti sme in tudi mora, in to tem več, ker sta dva izmed slovenskih učencikov vsled one lažnjive korespondencije dobila pisma iz daljne domačije, češ: kaj neki vganjate na Dunaji, ker vas že po časnikih podajajo? —

Kdor hoče za javnost pisariti, naj pisari, nihče mu tega ne brani, al piše naj resnico; laž tudi takih ni pristojna, ki mislijo, da so se učenosti z „veliko žlico“ najužinali. Rekli bi lahko še dve ali tri prav gorke resnice, vedejši, da gotovo pridete „na pravo adresó“; al škoda je tinte in papirja, toraj naj bo tudi besedovanja konec. — Z Bogom! J. Levičnik.

Iz Koroškega 17. sept. † — Volitve v šolsko svetovalstvo so končane. Pri nas na Koroškem so volili učitelji vsakega okraja 3 zastopnike iz svoje srede. V Velikovcu se je to zgodilo na dan 4. učiteljskega zbora. V predvolitvi so vsi učitelji enoglasno volili glavnega učitelja in predstojnika učiteljskega društva g. J. Zimo v šolsko svetovalstvo; al drugi dan je bilo to drugače, ko je namreč okrajni glavar razjasnil, da more vsak izvoljenec postavno starost (24 let) imeti, imenovani učitelj pa še te nima. Glasi so se potem nekako raznesli. Brž po volitvi je bil zbor. Govorilo se je posebno o harmoniji med šolo in starišim, o geometričnem nauku v ljudski šoli in Fröbelnovih otročjih vrtih, in potem še o čutji za lepo ali estetiko. — Prihodnji zbor bo 27. oktobra v Pliberku. — Šolskih inšpektorjev je na Koroškem 14 in so učitelji skoro z vsemi zadovoljni. — Z letino smo še precej zadovoljni, le krompirja je nekaj črnega, večidel pa je lep. Sadja, posebno pa jabelk in češpelj je v nekterih krajih dostó. Labodska dolina — raj koroški — je v tem najbogačejša. Največ se tam iz sadja napravlja mošt, ktere pijače skoro v nobeni hiši ne manjka. — Delitev premij govedom se je pri nas že začelo.

Iz Celovca 20. sept. — Česar smo se že dolgo bali, zgodilo se je. — Bogu bodi potoženo! Gosp. Antona Janežiča ni več med živimi, umrl je po dolgi bolezni 18. septembra v Celovcu v 41. letu svoje starosti. Ravnokar smo njegovo truplo izročili materi zemlji, a duh njegov se je dvignil v nebeške višave vživat pokoja, kterege na zemlji ni iskal, gledat sadú, kterege donaša njegova setev ter prejet povračila za mnog trud. Kakor da je slutil, da ga smrt pograbi v najboljših letih, delal je za narod svoj brez vsega hrupa neutrudljivo kakor marljiva čbelica do zadnjega zdihljeja, ter sejal dobro seme, čegar popolni sad dozori v prihodnosti. Tem vrsticam ni namen, popisati njegovo delovanje na slovstvenem polji slovenskem, a vendar ne moremo zamolčati, da prav on je bil največa podpora družbi sv. Mohora, da, gotovo preveč ne rečemo, njena duša. Zato pa tudi vsa Slovenija žaluje po njem, ker živo čuti veliko zgubo. Sveti mu večna luč!

Iz Gorice. (Razglas.) Slovenci! Že smo dokazali svetu, ki nas je hotel prezreti, da še živimo in da napredujemo. Al vse, kar smo do zdaj storili, ne zadostuje, da se vsestransko razvije naš narod. V ta namen je treba ne samo narodne zavednosti, ampak tudi prave svobode. Narod je pa svoboden, če je popolnoma svoj, da sme sam delati sebi v korist, in če vlada potrjuje in izpeljuje pravične želje in sklepe narodnih poslancev in ljudskih zborov.

Do 1848. leta smo Slovenci v velikih stiskah živeli in komaj smo ohranili svojo narodnost; razviti jo in se skazavati pa ni nam bilo mogoče zarad prevelikih zadržkov, ktere so nam stavljale naše poprejšnje vlade in propadali smo grozno od dneva do dneva. Tako se je godilo tudi drugim Slavjanom, zakaj brez svobode ni napredka.

Pa še zdaj ne moremo mi Slovenci hvaliti svojega